ULTIMA ZI DIN VIATA MEA

Ultima zi din viaţa mea a fost una obişnuită, plictisitoare,
dimineaţa mi-am numărat degetele de la mâini şi picioare,
am rânjit nimicului, m-am pălmuit fără motiv,
ore întregi am privit ploaia din afara odăii, o ploaie primitivă,
dincolo de ploaie am zărit-o pe ea şoptind
„ai grijă, e cea mai importantă zi din viaţa ta!”, atunci nu am crezut-o,
am citit câteva rânduri din clasici, am numărat până la o sută,
am aţipit pe divan, (dragul meu oblomov, scumpul meu ilia ilici,
ce bine-i aicea la tine şi toate din casă mi-s sfinte!),
după-amiaza am adormit cu capul pe podeaua udă, am mimat disperarea,
am simulat nebunia, am scos limba posterităţii,
am cules firimiturile rămase pe covor, neîndemânatic am spart o farfurie,
„nu te emoţiona, cioburile aduc noroc, astăzi va fi ziua ta norocoasă ”
a spus ea strângând cu delicateţe resturile mârşave,
seara mi-am luat medicamentul amar, am tuşit, am scuipat sânge,
am ascultat cu atenţie murmurul haosului pe întinderile crişanei,
m-am chinuit în zadar să răspund unei singure întrebări:
„ce carte ţinea în mână Hamlet?” -
„o zi de-a dreptul stupidă ?” au fost ultimele cuvinte,
după care s-a întunecat de-a binelea.

O KARENINA OBOSITĂ

în mileniul acesta toate lucrurile din preajmă au luat o altă înfăţişare,
necunoscută nouă, necunoscută lor,
pot fi cu adevărat fericit, un Ferapont al vremurilor noi,
un smintit care ştie ce-i mila, un biet capitalist de mucava,
pot de acum să dispar în odaia mea, în cochilia mea, în muşuroiul meu de fontă,
neştiut de nimeni să zac ani de zile între patru pereţi, să vegetez foşnind,
între mobile vechi, între lucruri îmbâcsite de praf până ce voi avea o nouă înfăţişare,
abia mai apoi să ies la suprafaţă, să nu mă mai recunoască nimeni,
să fiu un străin pentru toţi, un intrus, să fiu arătat cu degetul, înjurat,
să mi se reproşeze că mă substitui unui domn onorabil, domn distins,
eu să mă comport ca odinioară - aceleaşi gesturi şi vanităţi, aceeaşi lunetă sub braţ,
cei din preajmă să mă privească uluiţi, să mă asemuie unui măscărici de prost gust,
să-şi spună nedumeriţi: „bine, bine, dar omul acesta de mult nu mai este printre noi,
a murit într-o zi ploioasă, zi de marţi, omul acesta este un om mort,
face parte din trecutul nostru îndepărtat, din biografia noastră ceţoasă,”
eu să-i sfidez cu încăpăţânare, să frecventaz ca de obicei astoria, familia, ioşia,
să o iubesc în continuare pe ea, numai pe ea,
şi toate acestea i le spunearh ei în bucătărie în timp ce ştergea paharele
de aburii respiraţiei sale,
mă privea atentă de parcă în clipa aceea urma să mă schimb la faţă,
să capăt o nouă înfăţişare,
o priveam încordat de parcă în clipa aceea urma să-şi schimbe înfăţişarea,

în câteva clipe să fie o alta, o străină, o karenina obosită.

CÂND PRAFUL DE PE OBIECTE ESTE MAI IMPORTANT DECÂT OBIECTELE ÎNSEŞI

Ea uda florile din odaie cu o meticulozitate desăvârşită
o priveam cu atenţie din mica mea hrubă dosnică,
un fel de vizuină din fontă, un fel de culcuş mângâietor pentru omul obişnuit,
„udă şi obiectele care ne aparţin, poate aşa vor învia" i-am spus într-o doară
(în întuneric toate obiectele sunt egale, în lumină multe sunt diforme)
ea a început să ude cu aceeaşi abnegaţie noptiera, veioza, scrumiera, fotoliul,
lucrurile au început uşor să prindă viaţă, să înmugurească, să înverzească,
să crească sub ochii noştri, să se imprime adânc în scândura putredă a odăii,
conturul şi forma lor au căpătat alte dimensiuni, alte semnificaţii,
o lume care nva îndepărtat mult de imaginea cu ea udând florile, de istoria aceea unică
şi atunci am rătăcit pe străzile şi gangurile întâlnite în cale,
(să nu mai aud austrul foşnindu-mi paltonul l-am bătut adânc în cuie
de frumosul meu trup) -
în piaţa oraşului am zărit o femeie minunată, parcă mă aştepta de mult,
m-am apropiat temător de ea, i-am vorbit, i-am mângâiat părul, sânii,
am sărutat-o pe ochii deschişi, pe buzele reci,
am iubit-o sălbatic chiar acolo pe lespedea aspră, acolo am fost fericit,
„cu siguranţă este ea, numai ea mă putea aştepta şi iubi în delir”.
Când s-a luminat am văzut că femeia aceea era statuia oraşului,
mândria oraşului nostru,
„nu regreta, statuile nu fac rău nimănui”, mi-a spus ea mult mai târziu,
în timp ce privea mirată cum se depune uşor praful pe lucrurile din preajmă.

23-IX-2003

AS FI VRUT SĂ FIU BARBAR

De-aş fi barbar aş jefui temeinic oraşul acesta
fără teamă, fără milă, fără prejudecată,
prin foc şi sabie l-aş trece ca pe o cartagină modernă,
ca pe o nicee umflată de concilii,
prin ruinele fumegânde i-aş silui femeile de treabă
romance şi unguroaice deopotrivă
crişul l-aş devia iar pe locul lui aş ara cu mânie,
aş arunca seminţe urâte, veninoase, pentru un viitor sigur
câmpia în care oraşul acesta există aş lua-o în stăpânirea mea,
nu aş mai numi-o crişana.
Dar nu sunt barbar, nu sunt năvălitor, nu sunt nimic,
un cetăţean oarecare într-un apartament de bloc
rătăcitor romantic prin mărginaşe gimnazii asachiene,
modeste academii mihăilene, anonime şcoli ardelene,
dacă aş fi fost frumosul barbar nu m-aş fi născut mort.

SUNT UN POET BLESTEMAT

„Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul şi sângele nostru, poemul...”
Ilrie Voronca

Odată am scris un poem „în odaia mea se vor ivi zorii unei noi nebunii”,
dar zorii aceia nu s-au ivit niciodată în apartamentul meu.
Într-o clipă de rătăcire am îndrăznit „voi acoperi marea cu eşarfa ei violetă”,
dar marea şi eşarfa aceea au existat doar în închipuirea mea.
Într-un moment de amăgire am hotărât „prin ruinele oraşului săsesc
îi voi sfâşia veşmintele, îi voi arde corăbiile, podoabele, edificiile”,
dar ea nu a avut niciodată corăbii, podoabe, edificii, m-a avut numai pe mine.
Într-un poem am gândit „cu buzele prăfuite voi strivi vişina pe trupul ei matur”,
şi abia acum recunosc că am exagerat, nu am avut curajul s-o fac, mi-a fost teamă.
„De ea mă despart puţine lungimi ale fularului meu roşiatic”, am îndrăznit să scriu
cu ani în urmă, din nou am minţit, de ea nu m-a despărţit niciodată nimic
(sau aproape nimic)
Într-un moment de rătăcire am însemnat
„de dragul ei voi întemeia colonia, apoi o voi face sclava mea şi mult mai
târziu voi dărâma acea aşezare barbarismă - ea sfânta, eu păcătosul” -
nu, n-am întemeiat colonia, nici n-am dărâmat-o, nici n-am făcut-o sclava mea
preferată, mult mai puţine lucruri am făcut pentru ea, insesizabile, efemere, bizare.
Precum cu mâhnire constatăm împreună, nimic din toate acestea nu s-a adeverit,
te-am minţit ca un neruşinat, ca o bestie ordinară, ca o lepră aflată la apogeu,
eu sunt făţarnicul, perfidul, mincinosul,
eu merit afurisenia, biciul, otrava, eu merit târârea deoarece ea lasă urme, zborul nu.

ROCHIA EI

Văzduhul se aprinse brusc din cauza rochiei ei roşietice
lyceul şi blocurile din jur dispăruseră, oamenii se descompuneau în caniculă,
neoanele răspândeau o lumină neagră, spurcată,
oraşul se pustia din cauza capriciilor mele, a dorinţelor mele ascunse,
(bastard inocent, nebun şi didactic)
pusta se rostogolea la picioarele mele asemenea unui cap de mort,
ea a trecut strada, i-am fluturat timid mâna cu care scriu,
cu care disciplinez molia, mângâi cariul, mă curăţ de lepra aurie -
din rochia ei frumoasă se prelingeau pe trotuar picături mari de sânge albastru
„ce harnică este natura ei!” mi-am spus îngrozit,
m-am întors târându-mă zdrobit în sala de false ceremonii, de reală pierzanie,
pe scaunul pe care a stat ea am desfăşurat o lungă eşarfă violacee,
(acest lucru mi l-am amintit mai târziu, în plină nevroză)
pură ca gerul suferinţelor mele de atunci îmi era votca pe care o beam
însetat ca o vită în anul ciumei
„nepentes pentru cei aleşi!, siberii pentru cei puternici!” aş fi vrut să strig
celor din preajmă dar am ştiut,
lichidul acela era pentru cei slabi, goi şi înfrânţi.

Spre casă cerul era acoperit cu o subţire stofă roşietică, amăgitoare, dureroasă,
rochia ei făcută zdrenţe de ghearele mele o dată cu carnea ei arămie,
carne frumoasă ca o vizuină ascunsă de nervi.

6-VII-2002

O BOALĂ APROAPE LICHIDĂ

Năpădit de otrăvuri am coborât înrăit sub conştientul meu
Pe tavanul înstelat cu ghimpi se lăfăia făţarnic un curcubeu,
În măruntaele ofilite am înfipt gheara lucidă cu care scriu
Să răscolesc zăcământul gras, de mină, de cavou, de sicriu,
M-am tupilat în ungherele reci, printre vinişoarele micii nevroze
Am sădit gena gravidă spre a culege mai târziu nevermoze,
Buboaie stăteau gata să explodeze sub epiderma unei realităţi obosite
Negată anarhic sub teroarea unor instincte de tot plictisite,
Lichidul amar fierbea purulent în miezurile dorinţelor stătute
Ah, gherlă de aur cum răsai minunat din jilava psihozei urâte!
Tolănită vulgar pe conştientul Subiectului care încă mai eşti
Tu, Boală lichidă ce pe tulpiniţa durerilor te coci şi înmugureşti,
Tulburat, ies pe furiş din sertarele obscure, gras tenebroase.
Vicleană durere, avortată subtil din tumori şi angoase.

PESTE HAINELE PRĂFUITE

Lângă tiberiu cretanul şi ion fenicianul am istovit spre vespera
pântecoasele amfore cu vinuri alese în mândra astorie,
ele ne-au aruncat ca pe nişte surceluţe în braţele desfătării virile, ale beţiei înfloritoare,
cu dalta fină le-am curăţat de boaba de strugure, de buchetul intrus,
am cioplit grasul lichid, l-am zgâriat cu vârful compasului şi mult l-am îndepărtat
de ruginitele podgorii,
atunci ne-a dezmierdat păcatul cel lung ca şopârla, am trândăvit în ispita
cea dulce ca fagurele şi bine a fost să mai fie în aiuritele lanţuri,
erau zile ale patimilor obligatorii, obositoare şi drept represalii am întemeiat
triumviratul bărbaţilor înţelepţi, buni şi puternici, al amăgirilor ivite din dalbele primordii,
lucian valahul diviniza setea cu săgeata însângerată pe ramura de măslin,
cretanul gândea cu fruntea căzută pe asprul pergament însemnat cu cerneală,
fenicianul jura cu lyra strunită pe muncita palmă a poeziei alese,
pe scutul împuns ne-a fost adusă iluzia travestită în scumpele straie,
am îmbrăcat-o peste hainele prăfuite precum îmbracă cu greutate cămaşa pe mort,
apoi am spus întro limbă numai de noi ştiută: „de veţi fi fără de mine
pe aceste meleaguri, îngropaţi-mă de viu, să am mereu pământ nou pe mormânt
şi marea aproape” -
de sub lespezile aurii, sătulă de atâta ţărână înghiţită, cârtiţa îl vomita harnică
pe sandalele noastre valahe, cretane, feniciene.
Ne îngropa.

REGNUL ASCUNS

Vicleanul arcuş al vioarei cu goarnă gemea ucigător pe corzile gri
zburda cu măiestrie pe nervi, răscolea regnul ascuns, îl excita,
perechile transpirate se roteau în mişcări iuţi şi vesele,
„proletariat, mă iartă că nu pot fi ca tine!”, am îngânat,
ea a schiţat un zâmbet, şi-a aprins o ţigară wincester, a privit îngândurată
suprafaţa lucie a întâmplării din preajmă,
rolul personajului principal îi venea bine, o făcea mai frumoasă,
o modela, o scotea din decor, o îndepărta,
a urmat o uşoară fantezie care m-a făcut să cred, să ştiu
că în amiezile fierbinţi de vară crucea de piatră îşi va arunca cu obrăznicie
umbra pe mormântul ei precum discobolul discul,
atunci ţărâna îi va fi mai grea, o va apăsa mai tare pe piept,
îi va provoca dureri înăbuşite, asemănătoare acelora de acuma.

ÎMI VĂD DE LANURILE MELE

Ascuns după calorifer gândacul de bucătărie pândeşte, analizează, urăşte,
„Mă imită fals domnul acesta care îşi spune întâiul născut şi prost se târăşte,
Insul acesta nu are stofă, nu e personajul principal, e doar pielea unui
personaj închipuit” Eu nu-l ascult, îmi văd de lanurile mele, de locul unde am sărutat-o întâia oară înmiit,
Locul acela e prădat astăzi de mărăcini, verdeţuri şi ierburi necunoscute mie,
Acolo nu se mai aude vuietul mării, ţipătul pescăruşilor, acolo nici vântul nu mai adie,
Ea ştie lucrul acesta şi tace (pe creştetul meu în loc de coroană zace acum o pasăre moartă),
Lumina electrică o face palidă şi în umbra obiectelor din odaie nu se mai aude o şoaptă,
În această seară de octombrie trei ea e frumoasă ca un model de monedă creştină,
Îngropată în salina disperărilor şi numai de mine scoasă vulgar la lumină,
Mai apoi mă privesc în tavan ca în luciul unei ape ademenitoare, nimicuri îngân,
Arăt cum ar fi arătat poetul veşnic tânăr peste ani, uitat, decrepit şi bătrân,
Foarte târziu îşi acoperă faţa cu mâinile, lumina neonului între noi uşor apune,
„Pe locul acela aş fi vrut atât de mult să nasc eu” ea plânge şi spune.

decembrie 2003

EA MI-A NUMĂRAT CĂRŢILE, ÎNFRÂNGERILE, ANII

Cum mă plimbam cu R pe malul stâng al crişului, cum o sărutam chiar acolo,
sub mesteacănul plângător, lângă podul de pontoane,
cum îi spuneam un poem scris de mine într-un alt mileniu:
„când te-am iubit eu mai întâi/ te-am sărutat fin pe călcâi/ când s-a făcut apoi
mai beznă/ te-am sărutat uşor pe gleznă/ urmară zonele galante/ dese păduri
luxuriante/ pe buze ţi-am strivit o fragă/ barbar, să-mi fii de-a pururi dragă”,
ea a zâmbit tristă, ştia că nu s-a întâmplat aşa,
„fabulezi frumos!” mi-a spus într-un târziu, am ajuns acasă,
ea a tăcut îndelung, eu mi-am numărat odăile, victoriile, anii,

în dimineaţa aceea m-am trezit buimac, am privit cum răsare generaţia mea
de după peretele din faţa mea, am băut o cafea,
m-am plimbat cu R pe malul stâng al crişului, am sărutat-o sub mesteacănul
plângător, lângă podul de pontoane i-am spus un poem scris de mine într-un alt mileniu,
ea a zâmbit tristă, ştia că nu s-a întâmplat aşa,
„fabulezi frumos!” mi-a spus într-un târziu, am ajuns acasă, eu am tăcut îndelung,
ea mi-a numărat cărţile, înfrângerile, anii.

BELFERILOR!

„O, tablou măreţ, fantastic !...”
Vasile Alecsandri

Vă salut optzecişti îndrăzneţi, generaţia mea albastră,
mai ieri eraţi tineri de crăpau trotuarele sub adidaşii voştri obosiţi,
(„Sunt şi eu un june. Hei, fraţilor, uitaţi-vă şi la mine!”)
fremătau reliefurile patriei la auzul numelor voastre de poeţi boemi, inteligenţi, insolenţi,
bubuiau depărtările la rostirea mândrelor voastre poeme coborâte în stradă
(„Nu am decît o singură prejudecată - realitatea”)
şi Doamne, frumoşi mai eraţi pe atunci, stahanovişti ai versului inspirat,
zilieri ai cuvântului frumos, proletari ai existenţelor precare
(„Din bătaia inimilor noastre se naşte plusprodusul”),
dăscăleaţi prin coclauri, în amărâte şcoli comunale vă câştigaţi pâinea neagră,
munceaţi la clasicii literaturii române în săli cu miros de petroxin şi putregai,
(„Şi citesc cum Nică pleacă la Socola/ Că-l predau pe Creangă astăzi la amiază”),
iarna în paltoane, lipiţi cu spatele de sobe afumate şi reci,
vara în tricouri colorate privind pierduţi tractoarele şi căruţele ceapeurilor muribunde,
sau pulpele rumene ale tinerelor măritate de curând,
mai mereu cu ochii pe ceas, spre disperarea directoarelor isterice, a mahărilor locali,
să nu pierdeţi trenurile de Budila („Budila-Expres, garnitură cu bou-vagoane/
Iute şi verde-murdară printre grămezile de cartofi/ Putrezind pe câmpuri”)
sau maşinile de ocazie („Şi dintr-o dată să te trezeşti într-un camion hodorogit/
care merge înainte spre propria ta biografie”) -
bieţi navetişti de duzină visând prin halte uitate de lume, autogări jegoase,
personale mizere, pline cu oameni în salopete decolorate,
autobuze tixite cu agronomi, învăţătoare, precupeţe, veterinari, orăşeni de o zi,
respiraţi numai aer cu diamante, rafinaţilor, trăiaţi la cea mai înaltă ficţiune,
vă jucaţi de-a „waţi” ascunselea cu voi înşivă printre vitrine, faruri, fotografii,
şi făceaţi mici pauze de respiraţie doar în bătaia unor vânturi potrivite până la tare,
clamaţi bucuria anonimatului deşi mai publicaţi câte o carte, un eseu,
mai un premiu, mai un festival, mai o iubire ascunsă,
şi aşa vă petreceaţi nemaisperând mare lucru de la viaţă
(„Nu mă mai speriaţi cu bătrînii maeştrii,/ îi cunosc prea bine,/ sînt prietenii mei,/
oameni şi ei acolo”) - optzeciştii mei dragi, unica mea generaţie.
Astăzi v-aţi ajuns, răsfăţaţilor, sunteţi pedanţi universitari,
aveţi parte de învăţăcei elevaţi, de studente apetisante care vă fac avansuri,
v-aţi dat doctorate, aveţi funcţii importante, şefi de reviste şi ziare,

nu mai mirosiţi a petroxin şi a fum, frumoşilor, mirosiţi a şpreiuri rare şi scumpe,
purtaţi costume la patru ace, ce blugi! ce adidaşi!
(„Nimic din noi n-a rămas. Un avort./ Rapid. Aseptic. Elegant.”),
aţi uitat de expresul de Budila şi de toate cele („Şi tot ce a fost mi se pare
un vis”), aveţi maşini, case, neveste elegante, timpul vă este măsurat cu echerul exigenţei,
de!, examene grele, restanţe, obligaţii,
v-aţi canonizat rafinaţii mei optzecişti, scumpii mei domni,
cu voluptatea cu care odinioară intraţi în realitate veţi intra ca mâine
în academia română, mândri, făloşi, importanţi,
din bucuria anonimatului vostru s-a ales praful şi pulberea, colbul şi tina, praful!
„Iată gloria.O piele bine întinsă”.

NOTA: Citatele sunt din M. Cărtărescu, Al. Muşina, Traian T. Coşovei, Martn Petreu, Petru Romoşanu, Florin Iaru, Marius Oprea, Lucian Scurtu.

OMUL-TEXT

1

în oraşul acesta cu oameni morţi nimic nu îmi este permis,
mucegaiului să înflorească, salamandrei să cotrobăie, moliei să zboare,
cerului să ascundă, igrasiei să înainteze, rusului să ucidă, pustei să germineze,
mâinii mele îi este permis de asemenea totul,
să zgârie, să arunce, să lovească, să mângâie, dar mai ales să scrie orice:
„în depărtare se întrezăresc primii zori ai istoriei sub forma unor mici raze de lumină,
ele înviorează glaciaţiunea, luminează pereţii, mişcă obiectele,
o altfel de evoluţie a regnului meu, a speciei mele, a trupului nostru” -
sau „trecerea de la sălbăticie la adevărata barbarie s-a făcut într-o zi de marţi,
într-o odaie simplă, acolo un mort stă aplecat asupra poemului său şi-l visează
o viaţă întreagă,
el este omul ascuns, omul cu foarte multe calităţi”.

2

îngropat până la gât în textul poetic îi simt pulsul constant,
măruntaiele aburinde, tenebrele înmiresmate,
nervurile lui mă cuprind cu o lacomă voluptate, tandră ferocitate, suavă durere,
îl rog în genunchi „eliberează-mă din strâmtoare şi-ţi voi da strălucirea veşnică”
el mă strânge mai tare cu o atentă modernitate, mânie angelică, voinţă animalică,
se confundă cu mine globulă cu globulă, ţesut cu ţesut, celulă cu celulă.
Îngropat de tot în textul poetic sunt un fetus în hruba fierbinte a realităţii din preajmă,
ciulesc urechea, o lipesc de pieliţa subţire, rozalie, protectoare,
ascult forfota umană, presimt mersul istoriei, mişcarea universului,
(partea cea mai frumoasă a corului),
când textul se va lepăda de mine voi fi un om nou, omul-text,
fratele vostru siamez, fratele vostru bolnav.

POEM CU IOAN MOLDOVAN

Eu mă târăsc pe malul stâng al crişului, moldovan pe cel drept,
dacă scriu poemul: „ea plimba ciuta pe străzile oraşului nostru/
fericită o ţinea de coarne/ atunci i-am zărit în păr o scamă/
am numit-o regina scamelor/ ştiam că e nebună” -
îl aşez pe suprafaţa lină a apei şi aştept valul să-l poarte la el
îl citeşte atent răvăşindu-şi barba chiar cu mâna cu care scrie,
dacă-i place aruncă o pietricică în apă (atunci natura se cutremură tandră)
dacă nu, rupe un spic de trestie şi-l flutură deasupra capului
ca pe o cămaşă însângerată -
dacă scrie un poem, mi-l trimite imediat pe unda şovăitoare,
eu îl citesc cu emoţie, cu teamă, cu invidie,
dacă-mi place împletesc o coroniţă din rămurele tinere de salcie,
prin oraşul cosmopolit o port pe creştet de dragul lui
spre disperarea orăşănimii blazate,
„regele scamelor”, „faraonul scamelor”, „ţarul scamelor”, mi se strigă indecent,
dacă nu-mi place (şi ce rar mi se întâmplă!) aştept un alt anotimp,
o nouă revărsare a crişului, o nouă artă, acolo departe, foarte departe.

TÂNGUIREA MIERLEI

Scufundat în narcotic privesc antinevralgicul de pe noptieră,
el e negru, e greu ca o piatră, ca o pendulă, ca o monedă,
când îi privesc chipul imprimat pe monedă, el (chipul), tresare, păleşte uşor,
tremură ca o frunzuliţă de salcie în bătaia austrului,
îngălbeneşte de plăcere, de emoţie, de dor,
din clipa aceea argintul meu devene galben,
galben auriu.

Ah, antinevralgicul meu, durerea mea, galbenul meu!

POEM DE PE STRADA MEŞTEŞUGARILOR

1

Când s-a făcut trecerea de la gintă la trib am folosit întrâia oară focul,
el ne-a orbit, ne-a ars mâinile şi picioarele, l-am urât din prima clipă,
bătrânii regretau glaciaţiunile, bărbaţii vesteau apropiatele metale,
am întins arcul, am slobozit săgeata, am îngropat sămânţa,
am trudit cu săpăliga, ciocanul, cuţitul şi dalta,
„vin culegătorii! vin culegătorii!” era strigătul de groază prin savana înverzită,
natura ne era ostilă, urâtă şi moartă,
(la îndepărtatul zoon postmorden am visat numai după ce am primit
calitatea de cetăţean, era într-o zi de marţi, ziua în care eu voi muri)
fiara am ademenit-o cu dansul, am hrănit-o cu mâna, am domesticit-o cu feriga,

am adorat-o cu inima,
când s-a inventat scrierea eu mai eram un paşnic prădător al pădurilor umede
şi al câmpiilor fertile,
greoi am născocit jocul cu mingea, o piatră cioplită grosolan,
aruncat stângaci de la unul la celălalt.

2

Mai târziu am descoperit-o pe ea la lumina unui fulger parşiv, frumoasă şi puternică,
cu mâinile rămase libere am desenat-o în calcarul alb mânând turme nesfârşite
am făcut-o madona mea, mama mea, nemuritoarea mea,
focul abia de mai pâlpâia în mijlocul căminului,
pusta mirosea puternic a liliac sălbatic, a genţiană şi colilie,
de teamă am privit-o în ochi, în miezurile halucinante salina era precisă, exactă,
eu trudeam în acele adâncuri neştiute de nimeni, bun ocnaş contemporan,
cu artă am făcut ca lacrimile ei să fie uşoare, curate, strălucitoare,
(ele erau grele de atâta sare, într-o lacrimă de-a ei încăpea
tot nisipul şi toată sarea din mare),
reconstituirea o fac cu încetinitorul pe pereţii odăii mele de bloc
de pe strada mcştelugarilor, numărul 75,
acum după ce specia umană se stinge ca o lumânare la căpătâiul muribundului,
cu muribund cu tot,
ştiu că fiecare lucru care îmi aparţine are suflet şi trebuie îngrijit
aşa cum fac în apartament când scriu poezie iar ea meditează mirată
la ce fac eu.

UN UNDERGROUND AL ZILELOR NOASTRE

Nu ştiu alţii cum sunt dar eu îmi amintesc cu neasemuită plăcere
De vremurile când eram cârtiţă harnică, tânără, frumoasă, prin subterane unghere
Ca o vampă de cartier proletar mă lăsam sedusă de minereul cel ca macrişul de acrişor,
De humusul gras, podzolul afânat sau de cernoziomul ce de hrană ascunsă e dădător.
Mă lăsam analizată de reflectant cu o luciditate rece, aproape stupidă
Doar sub podeaua din odaia poetului mă simţeam minunat, cuibărită hoţeşte ca o omidă
Prin crăpătura de scândură putredă, îl desluşeam măcinat de o aleasă nebunie,
Când din zare în zare mergea, se târa ori zbura într-o aceeaşi anormală furie
Uneori cu mulţimea picioruşelor prăfuite stătea lipit de tavan ca o gânganie notorie.
Deşi numele îi era lucyan nefericitul, la zei se ruga să fie alintat samsa gregorie
Urechea enormă o lipea de duşumea să asculte atent viermuiala din adâncurile solare
Sticla groasă de lupă o afuma cu răsuflarea-i greoaie în intime barbarii princiare
Pe atunci legile scrise îmi ocroteau turmele, bucatele, cirezile, solurile prin care rătăceam
În cetăţile eterne ale iubirii, emoţiei şi nemuririi, cu neasemuită disperare credeam
Acum întunericul mă orbeşte, lumina mă doboară, sunt o biată „icoană cu picioare lungi”
Doamne, şi frumos mai era pe atunci!

NOUA ROBIE EGIPTEANĂ

În ocna de sare din lacrima ei doar eu muncesc cu graţie, cu emoţie, cu grijă,
la lumina confuză a lumânării scot zăcământul rar din mina ascunsă, din hruba unică,
voi înălţa o piramidă uriaşă, o piramidă făcută de un singur om,
de un singur sclav egiptean (eu), pentru o singură faraoană (ea),
voi cere să se bată un ban unic cu chipul ei frumos ca o corabie încărcată cu de toate,
ea îl va privi uimită, va crede că se zăreşte într-o oglindă şi va fi fericită,
atunci voi iubi trupul ei de sfântă Maria mare, de sfântă Maria mică,
ca pe o târgovişte ignorantă, romă decadentă, oradie plictisită

SUNT UN BARBAR RATAT

Această piramidă igrasioasă am ctitorit-o eu, Mărturisitorul, latifundiar al gesturilor esenţiale,
„a îmbătrâni degeaba înseamnă a întineri frumos”, un gând mai vechi reluat acum
pe strada oraşului meu, Oradea,
oraş sfânt de când am zărit-o pe ea înveşmântată în purpura feniciană şi lanţurile robiei,
se îndrepta senină spre locul supliciului cum mai târziu îngândurată spre lyceu,
să ştiu cine a fost a trebuit să-i analizez lucrurile şi obiectele care i-au aparţinut:
agrafae, eşarfe, rujuri, catarame, nasturi, parfumuri, podoabe,
(ţevăraia lor şi astăzi zumzăie uşor la atingere)
„este barbarul ratat, este bastardul vândut!”, s-a strigat prin temple, arene, corăbii,
târgovişti şi gymnazii,
omenirea termina prima înviere şi pe zidurile lagunei carnale am însemnat scrierea:
„pe o parte a banului este înmormântat chipul ei/ pe partea cealaltă este
îngropat chipul meu/ poate tocmai de aceea metalul acela rar/ se rostogoleşte pe planetă greu”.
Ea a zâmbit abătută, eu am aşteptat o a doua înviere.

mai 2002

MORMÂNT CU FOTOGRAFIE ALB-NEGRU

Ziua în care voi muri, egală cu noaptea pentru veşnicie va fi,
zi de doliu neegală altor zile din an sau mileniu
pe cruce voi refuza fotografia mea, aşa cum eram când iubeam, plângeam, înnebuneam,
înseram - în locul ei voi dori o oglinjoară aurie, pentru ca tu, cititorule,
bietule, când mă vei privi
să te priveşti pe tine insistent, maniacal, să dai peste chipul tău împietrit în groază
îţi vei privi propriul mormânt cu fotografie alb-negru în întregime, dragule, ţi-l voi dărui
îl vei curăţa, stropi, ara şi prin ţărâna lui uşoară vei semăna floricele multicolore
te vei obişnui cu el, îl vei îndrăgi precum piramida mortul din ea,
numărate îţi vor fi zilele următoare, neşterse, unice, dar acum la terminarea poemului
mâna care l-a descris zace sleită, muribundă, nu mai e bună de nimic
bobiţe de transpiraţie gălbuie îi acoperă nudul ruşinos
de-a lungul ei o buburuză deformată (gregor samsa!) îşi poartă trupul în căutarea
unui alt adevăr
o pâclă cleioasă învălue peisajul fără importanţă pentru viitorul poemului

care zace ca un copilaş pe masa de lucru, din el ies aburi călduţi, norişori albăstrii,
el aşteaptă mâna maternă să-l mângâie, să-l ocrotească, să-l dezmierde,
un pântec să-l lepede, un sân să-l ospăteze, un tată viril, un frate viclean,
act incestuos la vederea neruşinată a autorului.
Poemul renaşte pălmuit de chiar mâna care l-a scris
ca o ferigă nouă în miezul unei glaciaţiuni prea îndepărtate.

AVATARII UNUI OM ALES

Sunt prea bătrân pentru a mai pleca în cruciadă, prea obosit
molima e la apogeu, focul pâlpâie muribund în mijlocul căminului
locurile sfinte sunt aici, ochii şi sânii ei, respiraţia, adierea şi reproşul ei
în rest prea multă natură moartă în jurul meu, prea mult hoit bătătorit,
prea puţină resemnare în scrierea poemului, când deodată (perfidia întâmplării)
vrei să priveşti ceva pe fereastră, nu ştii nici tu ce, poate ziua de afară,
poate neantul din apropiere, poate carnaţia cenuşiului,
sticla este aburită, nu vezi nimic, te consumi, suferi, arzi, ţipi, când mecanic
dai cu mâna peste sticla rece şi începi să desluşeşti ivirea primilor muguri ai
greţei, leagănele părăginite, groapa cu nisip a nimănui, temple închinate unor zei nereuşiţi,
blocuri negre cu un singur locuitor, prilej de a regreta gestul anterior, de a-l repudia
într-o lehamite generoasă îţi priveşti mâna care ţi-a provocat disconfortul
(ea scrie şi şterge - şterge şi scrie semnele minunate)
abia acum îi descoperi importanţa, acum realizezi cât eşti de mort,
abia acum accepţi semnificaţia geniului morţii
când auzi forfota ridicării măreţei piramidei în jurul trupului tău mort.

POEM SCRIS DE MÂNA CARE A UCIS

în anul în care voi muri, locuitorii acestui oraş se vor îmbrăca în negru,
steagurile vor fi negre, vor zbura doar păsările negre,
se vor târî numai vieţuitoarele negre, oraşul va fi în negru, la fel crişul, aerul, cerul,
deasupra gymnaziului va flutura în voie frumosul meu fular negru
(voi dori să fiu îngropat noaptea, voi suporta mai uşor viitorul)
acum îmi privesc mâna care a zdrobit bondarul grosolan, mâna care scrie
„ai omorât, eşti un ucigaş, îmi spune ea privindu-mă în ochi, nu mai poţi plimba
mâna care a ucis prin părul meu, nu-mi mai poţi mângâia gleznele, sânii, coapsele”,
o privesc mirat, e mai frumoasă când spală podelele, rufele, geamurile,
perdelele, faianţa.

De unul singur desfăşor fularul meu negru pe scândura putredă a odăii
la un capăt poemul acesta, la celălalt mâna care a scris poemul acesta,
între ele o singură imagine cu noi: ea rătăcind pe bulevarde în anul în care voi muri,
eu înnebunind pe străzi în anul în care ea nu va mai fi.

LA MORMÂNTUL UNUI DOMN ELEVAT

Am şters cu răbdare crucea de rouă, de praf, de brumă,
am strivit o furnică ce rătăcea pe micuţa moviliţă de pământ uscat
să nu-l apese prea tare pe piept, să nu-i facă eternitatea prea grea,
la căpătâi am pus o floare ieftină, o ceaşcă de cafea fierbinte, astoriană,
„maestre, astăzi fac cinste cu una dulce precum moartea!"
am şoptit în pustia de piatră, nu mi-a răspuns,
doar crucea uşor s-a înclinat.

CRIŞUL DE FONTĂ

Acolo unde soarele apune mă voi târî eu, fostul Lucyan,
astrul apune grandios pe celălalt mal al crişului, după o grădiniţă,
după nişte blocuri gri şi uscate,
acolo voi fi singur, fericit şi uitat, acolo va fi vizuina mea de fiară netrebnică,
aici unde soarele abia răsare, totul s-a risipit precum respiraţia unui beţiv,
nu-mi rămâne decât să privesc curgerea molcomă a crişului spre o tisă imaginară
(cu ani în urmă am aruncat fularul ei în criş, apa abia de l-a dus caţiva paşi,
şi astăzi îl mai duce prin dreptul meu, încet, chinuitor de încet),
să-i număr corăbiile care coboară spre pustă, albatroşii şi lebedele,
aici am îngenunchiat în faţa unui măr putred şi i-am cerut iertare
pentru murdăria mâinilor mele, a ochilor mei şi a feţei mele, a uneltelor necesare,
din viscerele sale a scos capul un vierme mucegăit şi gângav:
„nu în faţa mărului ai îngenunchiat frumuseţe umană, ci in faţa mea
şi a imperiului meu milenar!"

Acum astrul a apus de mult şi prin bezna oraşului mă lovesc
de blocurile murdare, de stâlpii de telegraf, de clădirea primăriei, a sanatoriului,
doar aici aud păsările cum latră în depărtările de dincolo de criş,
crişul meu drag, crişul meu de fontă.

PRIMUL POEM ARAB

Eu, noul Mărturisitor, rătăcesc agale prin pulberea fină a disperării,
şterg de praf săgeata, o curăţ frumos, o strâng la piept, o îmbrăţişez mult,
îi sărut vârful otrăvit, îi dau drumul să zboare asemenea unei vrăbii spre nouri
în curând va odihni în nemărginirea sânului ei râvnit de geometru,
belşugul bogăţiilor mele ascunse, lumina mea postumă.

CHINEZĂRIA TRANSILVANĂ

După ce am terminat de scris poemul despre vierme
neruşinatul a ieşit uşor din text: lipa! lipa!,
s-a târât agale prin odaie, pe masa de scris, pe mâna care l-a descris,

mi-a mulţumit din priviri, a suspinat, l-a citit cu atenţie:
„pe ţărmul mării rătăcesc de unul singur, pe ţărmul opus rătăceşte ea,
(febra sinuciderii, un foşnet aproape confuz),
îmi face semn cu eşarfa, îi fac semn cu fularul,
glezna ei e frumoasă ca un felinar nins - fanar de lux la apogeu, viespar în fierbere,
sub călcâiul ei de perlă neregulată chinezăria transilvană tresare,
imită nevroza, o amână” după care la fel de uşor a intrat înapoi în text
dându-i consistenţă, grandoare, sens, viaţă,
abia atunci am ştiut că universul pe care îl visez
e chiar universul în care visez.
Restul e poezie, numai poezie.

ÎN ANUL ÎN CARE AM FOST COSTACHE CONACHI

De câteva nopţi nu se mai face ziuă în oradea
(ultima lumină am zărit-o prin golul inelului ei galben ca ceara)
buimac, mă izbesc cu putere de pereţii blocurilor muncitoreşti,
de busturile şi statuile unor oameni necunoscuţi mie,
mulţimea curge pe lângă mine fără a mă înţelege, fără a o înţelege,
crişul formează delta bezmetică chiar aici la picioarele mele,
(îmi vine puţin mai sus de genunchi, nu prezintă importanţă pentru geometru)
lumina neoanelor îngraşă bulbii neputinţei, spurcă viitorul,
păsări grele se izbesc de trupul meu, mă doboară,
„acum sunt costache conachi, vreau să mă odihnesc pe balcon,
să fumez cu nesaţ un ciubuc, să beau vutcă, să-ţi sovietizez trupul, să aţipesc"
îi spun ei în dreptul unei clădiri uriaşe
(colegyul vuia? policlinica de copii? gymnaziul goga!, cine mai poate şti astăzi!)
ea mă priveşte uimită, nu-i vine să creadă,
„tu nu eşti costache, tu eşti lucian şi eşti soţul meu!"
îmi spune arătându-mi cu un echer bezna devastatoare, pusta halucinantă,
depărtarea năucitoare.

MONOLOG ÎN BABILONIA BUCĂTĂRIEI DE BLOC

Cu mâinile încărcate de plase ea năvăleşte furioasă „sunt frântă, sunt terminată,
m-am săturat să fiu hamalul vostru”, şi le aruncă nervoasă în bucătărie,
eu o admir, o privesc dulce amintindu-mi frumoasele versuri ale lui iustin panţa
„împovărată de greutate femeia e mai frumoasă”
„haide, măcar ajută-mă să-mi deschei sutienul, fă şi tu ceva pentru mine,
neîndemânaticule, ce faci, nu aşa?” eu mă conformez în timp ce privesc
înaintarea molcomă a unui păianjen pe tavan,
câtă artă poate avea vietatea aceasta, câtă intuiţie să se arate în clipe de graţie,
„întreţinerea pe ultimile două luni n-am plătit-o, ce ne facem?”
mai spune curăţind cu nervozitate morcovi şi cartofi, aprinzând mai apoi aragazul,
eu mă fac mic, simulez o grimasă „ce gleznă stilată are colega mea de geografie,
ce picior rafinat” mă luminez în propria nimicnicie de parcă aş gândi

de unde să fac rost de bani pentru a plăti întreţinerea pe ultimile două luni,
„vine iarna, mi-ar trebui şi mie o blană, parcă sunt o muncitoare de la arta crişanei
si nu profesoară, la dracu de viaţă tâmpită”
eu tresar, „arta crişanei, iată domnule un bun titlu de poem” şi în mişcări elegante
încep să spăl de grăsime o farfurie în timp ce meditez „n-am mai fost de mult
în astoria, cu moldovan la o vodcă, săptămâna viitoare îl caut, mi-e sete “,
„ieri n-ai aspirat, ţi-am spus s-o faci, cumpărăturile le-ai făcut pe juinătate,
ţi-am lăsat listă, cum ai pierdut timpul habar nu am”
eu izbesc cu prosopul de bucătărie o muscă grăsulie ce tocmai se aşează pe calorifer,
o fac zob, bestia naibii, mă mai răcoresc, mai uit de cele lumeşti,
„ţi-am spus să chemi pe cineva la maşina aia de spălat, n-ai făcut-o nici acum,
ce aştepţi, tot eu să chem, eu care sunt plină de ore, în mâini nu spăl,
nu sunt servitoare voastră!”
eu mă consolez tandru mai am nevoie de opt poeme şi volumul e gata,
„toată ziua stai cu nasul în cărţile de poezie, o să ţi le pun într-o zi la masă
în loc de mâncare, cartofii ai văzut că sunt pe terminate? telefonul l-ai plătit? dar curentul?”
mai spune în timp ce-şi aprinde a nu ştiu câta ţigare wincester,
„o vorbă tandră n-am mai auzit de la tine, bine că-mi umpli capul cu familiştii tăi,
să-ţi spele ei, să-ţi calce ei, să-ţi dea ei de mâncare dacă sunt mai buni...
apropo, ai fost ieri la şedinţa cu părinţii a laurei?”
eu mă eschivez printr-un gest stupid, bolborosesc ceva, mă întunec, tuşesc,
„uite, e deja patru, îmi vin elevii la ore, mă duc să-mi iau ceva mai ca lumea pe mine,
până termin orele mai fă şi tu ceva prin casa asta” şi iese trântind uşa,
eu privesc cu câtă voluptate fierb morcovii, cartofii si ceapa în supă,
„aşa o fi fierbând şi ea când e nervoasă, mai are dreptate”, filozofez cartezian,
revine schimbată, puţin aranjată, parcă e alta, nu şi-a pierdut din frumuseţe,
mai are timp să-şi aprindă o ţigară „hai, nu fi supărat, când sunt nervoasă, doar o ştii,
mă mai descarc şi eu, hai, sărută-mă!” eu mă supun vinovat,
„chiar, la ce gândeai când îţi făceam adineauri morală?” mă întreabă curioasă,
privindu-mă atentă în ochi, pândindu-mă,
„la un poem nou despre tine” i-am răspuns.

11 martie 2001

UN OM TERMINAT

Întreaga viaţă şi-a dorit pământul lui şi numai al lui,
precum akaki akakievici o manta nouă
la bătrâneţe şi-a văzut visul împlinit,
şi-a cumpărat un loc de veci la marginea cimitirului municipal,
locul îi e drag, doar e casa lui, latifundia lui, munca lui de o viaţă,
pe parceluţa aceea chiabureşte blajin sădind panseluţe colorate
pe care le îngrijeşte maniacal,
pe un placaj a scris „propritate privată!”,
(naivul, de parcă cineva ar dori să i se substituie în eternitate)
de ziua morţilor aduce crizanteme, aprinde lumânări, varsă o lacrimă
pentru viaţa lui cea ştearsă, cea idioată, cea stupidă,
îşi murmură numele încrustat pe crucea din beton, nume de om simplu,

nu-i vine să creadă că l-a purtat atâta timp
bun rob iertat de Dumnezeeu, nu şi de superiori,
el veşnic apostrofat, marginalizat, ironizat,
doar anul morţii îl sâcâie, îl obsedează, îl doare,
biată liniuţă trasă strâmb în dreptul anului în care s-a născut
asmenea vieţii lui de om terminat.

RUINELE TÂRGOVIŞTEI MELE

„De-atâtea nopţi aud plouînd, fă şi tu ceva în acest timp,
analizează, descrie, povesteşte posterităţii ceea ce vezi,
ceea ce auzi, ceea ce simţi",
spune ea privind îngrijorată pe fereastră, ascultând suspinul greoi
al universului, zgomotul făcut de un ghiveci în cădere,
atunci am scris: „ploaia bate geamul/ geamul fruntea mea/
fruntea bate ploaia/ care va cădea", dar a fost prea târziu,
în spaţiul din jurul meu se întunecase de mult (eu sunt Vestitorul
unui alt început),
o viclenie a naturii pentru a devia luciditatea spre peretele dinspre apus,
zidul meu preferat, de el mă sprijin adesea înainte de prăbuşire,
„între ploaia de ieri şi cea de astăzi nici o diferenţă, nici o eroare,
numai asemănări" îi răspund mai târziu
privind mirat perdelele lăsate, podeaua uscată, peretele dinspre răsărit,
zidul acela de care mi-e atât de scârbă, cărămizile acelea strigătoare la Cer.

TARA BÂRSEI

lui Alexandru Muşina

Un poem frumos se scrie doar la lumina unei lumânări molcome
eu scriu poemul acesta la rădăcina unei lumânări care-mi luminează apartamentul,
pastilele albe de pe noptieră, nenorocirea, cariul, nevroza, nimicul sublim
şi ţara aceea îndepărtată, atât de albastră încât te poţi oglindi în ea,
e rară, nu are ieşire la mare, are ieşire la melancolia mea indecentă
în ea poţi iubi şi urî cu o aceeaşi intensitate, patimă şi speranţă,
văzută de pe măgura codlei pare o imensă stepă românească
de pe tâmpa o nesfârşită pustă săsească trecută prin foc şi sabie
de teutoni şi maghiari, de tătari şi de turci
(dar mai ales de oştenii lui ţepeş - vampirul modern),
o, tu ţară a tuturor posibilităţilor antume şi postume, primeşte-i pe bunii mei cititori
la sânul tău înlăptat până la refuz, cu generozitate hrăneşte-i, adapă-i,
Doamne, ce mult mi-ar plăcea să fiu eu regele, ţarul, împăratul, faraonul, sultanul,
sclavul, iobagul, proletarul acestui neasemuit ţinut
(sau edecarul de pe bârsa care zadarnic o trage până aici, pe malurile crişului repede!),
în mijlocul ei să ridic o piramidă care să închidă uneltele mele ascunse şi rare,
să-i măsor nemărginirile, să-i acopăr întinderile, să-i bat monedă scumpă şi rară,
doar eu să-i duc steagul victoriei spre redutele inimii,

să cânt şi să cad pentru ea strigând „eroul tău vreau să fiu, patria mea!”,
să o ştiu acolo aşa cum a fost de veacuri - liberă, frumoasă, iubită
„ore întregi spune-ţi-voi cât îmi eşti dragă”.

CHIPUL DE PE BĂNUŢUL MEU ARGINTIU

Îngropată până la gât în monedă, faţa abia de i se mai vede
marie-tereză la patruzeci de ani, palidă, visătoare, tristă,
(când i-am sărutat fruntea înrădăcinată în monedă/
nu am ştiut cât o sărut pe ea, nu am ştiut cât muşc din monedă/
de durere, ochii ei plânşi metalul uşor l-a udat/
moneda aflată pe cale de dispariţie a lăcrimat),
trupul zidit de viu in adâncurile metalului argintiu
dă o anumită stabilitate bănuţului în timpul rostogolirii pe coridoarele gymnaziului
de o parte şi de alta a crişului, pe gheaţa patinoarului orăşenesc,
acum faţa ei mai e încă frumoasă, clasică, ademenitoare pentru avar
moneda aceea ştiu că n-am s-o strâng niciodată prea tare în palmă,
n-am s-o ofer niciodată în dar.

Peste ani chipul acela va fi o mască înşelătoare, un craniu perfect
lipit pe suprafaţa de fontă.

AL DOILEA POEM ARAB

Pentru Rodica

În miezurile halucinante ale lacrimii ei, salina este precisă, exactă,
în adâncurile ei trudesc eu, biet ocnaş contemporan, scump muritor,
cu greutate lucrez ca lacrima ei să fie albă, strălucitoare, perfectă,
uneori ea plânge mult pentru a fi sare,
într-o lacrimă de-a ei încape tot nisipul, toată sarea din mare

OMUL SUPERIOR

Omul superior face parte dintr-o lume ruinată de oboseală şi plictiseală,
rătăceşte singur pe planeta moartă demult, dispreţuieşte înţelept,
veşmintele îi sunt acoperite de praful Republicii dorite,
sandalele de noroaiele patriei, buzele de carnea femeilor trecute,
de pe ţărmurile dorite priveşte atent apusul istoriei
(zeul negat este stupid, cel uitat este sicofant),
omul superior răvăşeşte uterul neputinţei cu mâna leneviei şi a pierzaniei,
să mă mulţumească rostogoleşte până la călcâiul femeii mele un antinevralgic alb,
călcâi elegant ca o lege latină, rar ca o elegie greacă,
frumos ca un soare transilvan.

SCRIERE CU DEGETUL PE GEAMUL ABURIT DE RESPIRAŢIA EI

Văzut prin lupă, oraşul pare mai trist, aproape un animal mort,
la fel disperarea, cârciuma, nimicnicia, ploaia, necuprinsul,
văzută prin geamul ferestrei ea pare o altfel de femeie, mult mai frumoasă,
şi aceasta deoarece obstacolele dintre noi, un zid, o apă curgătoare,
o garoafă, o boare de vânt, o pâine, o pânză de păianjen,
i-au dat întodeauna un alt contur, o altă imagine, un alt parfum,
poate tocmai de aceea îmi place să o privesc numai din spaţiul acela închis
cuprins între perdea şi fereastră când vine tristă şi abătută de la lyceu,
îşi aruncă geanta cât colo, caietele, rochia, sutienul, ciorapii,
mă caută febrilă prin apartament, mă roagă, mă strigă, mă alungă,
ca pe o fiară mă adulmecă pentru a fi zgâriat, sfâşiat, devorat, iubit până la capăt,
fericită că a văzut din depărtare mişcarea fină a perdelei, că i-a auzit foşnetul uşor,
mulţumită că a văzut tremurul uşor al florii de muşcată din geam.
„Ce bine e să iubeşti de pe o cruce atât de lungă!", am spus bâlbâit.

10-X-2002

FRUMOASA FENICIANĂ

în anii mei de graţie îmi lipeam urechea de talpa fină a piciorului ei,
ascultam vrăjit freamătul confuz al materiei, bolboroseala sfâşietoare
a elementelor primordiale, ecourile dulci ale îndepărtatelor glezne,
când pe criş au coborât brusc mulţimi de corăbii frumoase,
ea a preferat-o pe cea mai aleasă, pe cea mai bogată,
s-a lăudat cu ea, s-a lăsat purtată în larg ca o stăpână nouă,
ca o regină dementă, ca o bastardă,
în faţa zeilor era frumoasa porfirogenetă vara la codlea
când măgura părea un moşneag aţipit, o piramidă putredă
gata să se răstoarne peste micul orăşel (sau peste holbavul interior!),
peste talpa fină a piciorului ei înmiresmat,
cea care acoperă întinderile unui Imperiu fără de margini,
sfâşiat de obsesii, pândit de nelegiuiţi, fărâmiţat.
Weimarul meu.

ODAIA DIN FANARUL MEU

Cu minţile răvăşite privesc de unul singur obiectele importanta ale odăii mele
„bibeloul acesta nu realizează că odată se va sparge", îmi spun nemulţumit,
„podeaua aceasta nu ştie că odată va putrezi", îmi mărturisesc şoptit,
„pereţii scorojiţi nu cred că într-o bună zi se vor prăbuşi în abis", monologhez,
„păianjenul acesta nu visează că mâine va muri",
(acum am strigat furios, vecinii au bătut nemulţumiţi în calorifer, m-au înjurat)
doar eu sunt altfel de specie, de regn, de familie, de vieţuitoare,
de ce Doamne nu m-ai făcut bibelou să şteargă cineva praful de pe creştetul meu,
podea să mă spele cineva cu lacrimile sale,
perete, să se rezeme îndrăgostiţii de mine ca de o salcie,

de ce nu m-ai făcut păianjen să pot acoperi Universul cu pânza mea prăfuită,
şi atunci mă rog în genunchi cu sfială, cu smerenie, cu umilinţă -
„la ce te rogi omule, la Zeul infailibil ori la rara Inspiraţie?”,
mă iscodesc oamenii răutăcioşi, cu invidie, cu ură.
eu nu-i aud, mă rog mai departe asemenea unui taumaturg surd şi bătrân
până ce palmele nu mi se mai dezlipesc, până ce genunchii se înfig ca nişte cuie
în podeaua roasă de brad,
„focul pâlpâie în sobă, iară eu pe gânduri cad”.

18-VI1I-2002

POEM SCRIS ÎNTR-O LIMBĂ MOARTĂ DE MULT

Pe locul unde a alăptat vicleana lupoaică sunt acum doar ierburi şi bălării
Totul este căzut în umbră şi în paragină, pradă uitării, durerii şi mănoasei melancolii
Pe locul acela înmărmurit în istorie am zărit-o sclavă proaspăt eliberată din a ei iobăgie
Pe glezna subţire mai boierea plebeean adânca urmă de lanţ din nesuferita-i robie
Pe umeri purta ca pe un trofeu o amforă plină cu spice aurii dintr-o tracie imaginară
Intre termă şi apeduct părea vestala ce-şi vinde argaţilor carnea arămie cu o plăcere vulgară
Lumină în Republică se făcea doar atunci când spre arene se încumeta ea
Barbarii o ademeneau la fruntariile Imperiului pentru a o proclama regină, soare şi stea
Adesea la stâlpul infamiei era crucificată adânc între spini
Prostimea arunca în ea cu cioburi şi pietre, doar eu aruncam cu narcise şi crini
În cinstea ei s-au conceput monumente, fresce, statui, busturi şi s-au înălţai imnuri de slavă
Obosită s-a retras mai apoi în municipiul pompei să aştepte nemurirea în lav,
Eu şi astăzi mă mai las alăptat uneori de ţâţele Infantei încă fierbinţi şi modelate în piatră
Deşi câinele îmblănat în magmă vezuviană zadarnic mă latră
Lichidul care m-a eternizat într-un târziu a fost dulceaţa laptelui ei
Doamne, ce bine e să fi favorizat şi iubit de zei!

ÎN DECLIN

Ea predă ştiinţele exacte într-un lyceu renumit,
poate tocmai de aceea e atât de exactă în priviri, gesturi, amăgiri,
eu predau disciplinele aproximative într-un gymnaziu anonim,
poate tocmai de aceea sunt aproximativ cu toate obiectele mele,
şi cu mărul acesta roşu şi copt, căzut la pământ, doborât de lumina confuză şi rece,
îl strâng în palme, la piept, adâncurile lui se cutremură, mă cutremură,
măreţia lui se şterge, forma lui se stinge asemenea unei falnice veneţii.

Să priveşti putrezirea unui măr cu vierme cu tot
în toată splendoarea lui, în toată durerea lui,
de la un răsărit apropiat la un apus îndepărtat,
iată arta,
exactă, aproximativă, perversă.

PEISAJUL DINTR-O MONEDĂ MOARTĂ

De teamă să nu i se prăbuşească sânul matur între urzicile tinere
ea îl sprijină cu mare artă de vârful piramidei,
eu îl pălmuiesc uşor cu aripile prăfuite, îl ating fin cu genele, îl înlăptez,
modalitatea mea de a satisface efemerul,
din timpul acela cenuşiu, nisipul din clepsidră a devenit noroi
şi atunci am înţeles că de teamă să nu-i pierd sânii,
să nu fiu nevoit să arunc cu ei după rarele păsări,
să nu fiu nevoit s-o cumpăr de la târgul de sclavi din ioşia
am aruncat pumnul de monede aurii în crişul repede (am cumpărat? am vândut?)
„numai aşa apa aceea va deveni valoroasă, va deveni unică, va deveni regală"
mi-am mărturisit erezia pereţilor din apartament, furnicilor şi cariilor,
acum acele monede curg frumos pe suprafaţa lucie a apei
asemenea unor frunze galbene de mesteacăn,
dar cel mai agale pluteşte moneda mea preţioasă
aflată mai mereu în pericolul de a se scufunda datorită greutăţii
chipului ei imprimat pe ambele părţi ale metalului rar,
m-am privit o clipă în adâncurile tenebroase ale acelui bănuţ,
am zărit un alt fel de apus, când ea va fi topită eu voi fi pământ,
eu voi fi un om unic când moneda aceea se va vărsa furioasă în mare,
un bărbat frumos şi fericit.

DULCEA PÂNDĂ DE IERI SEARĂ

Mâna care scrie se încălzeşte în măruntaiele zeului tânăr
eliberare de sine printr-un por al epidermei - aproape naştere -
lehamite ştearsă lângă marea scîrbită de valuri, de ţărm,
ascult muzica viscerelor uscate acolo jos sub sălcii
biete înţelesuri înăbuşite la nivelul limbajului.
Haita pietricelelor din gura bâlbâitului se topeşte agale
agonizare temperată de alcool în faţa perceptului
„pe limba mortului se imprimă stema patriei de pe moneda lucitoare"
am rupt embrionii bătrâni, crescuţi în Universul neputinţei
ca un element sănătos al Naturii ce sunt (stârv în paragină?) -
„pe strada noastră donatorul onorific de sânge rătăceşte"
spuse ea într-un târziu frumoasă ca o eteristă matură
cu spaţiul dintre degete puţin mărit de foşnetul fin al genelor
privirea îndreptată uşor spre mine dintr-un unghi aproape imposibil
dulce pândă redusă la câteva gesturi convenţionale,
banale.

BESTIARUL DE FONTĂ

Pe un imens pumn de bani aurii am cumpărat-o de la târgul de sclavi,
drumul spre ea a fost presărat cu smirnă, uleiuri, mărgele, purpură, stofe,
mai târziu monedele acelea le-am sfărâmat, le-am călcat în picioare,
aici, în ocnele zădărniciei unde sarea e pe terminate, munca în toi, oda, imnul, elegia -
acum rătăcesc prin parcurile şi străzile unui bacău imaginat numai de mine,
într-o noapte voi da foc acelui oraş în deplină luciditate
la lumina flăcărilor lui mici să scriu despre cele mai frumoase icnete de dragoste,
prin cenuşa lui să le recit îngrozit unui popor supus, terminat, apus,
acum lacustra începe la picioarele Tatălui meu, Viticultorul,
acolo unde nebunia gângureşte înţelesuri palide, stătute,
peste ani ele vor deveni dogme obligatorii de comentat în gymnazii,
pe muntele visat va cădea săgeata cu vârful îmbibat în otrava postumă
doar acolo voi fi mândru şi fericit, doar acolo voi scrie ceea ce nu a mai fost scris
ctitorie înălţată în mânie, disperare şi ură.

MĂRGINIMEA UNEI ALTE REALITĂTI

Fiu legitim al întâmplării, mă joc pe malul crişului repede cu cercuri mici,
cu pietricele de prund colorate,
le aşez una lângă alta, una peste alta, în mici grămezi fermecate,
aburii proaspeţi ai termei îmi dau senzaţia ciudată de vomă -
mă bucură nespus ceea ce fac, anonimă serbare olimpiană,
mândrii cetăţeni ai municipiului nostru mă arată cu degetul,
„ce mai distrugi astăzi?” mă agresează mustrători (ei ştiu că ştiu totul),
„ridic un nou Imperiu”, le răspund fericit.

MULŢIMEA CU PUMNII ÎNCĂRCAŢI DE SEMINŢE

Mă arunc la pământ cu o furie oarbă, rece,
oradie reală peste care stăpâneşte iubirea şi ura
observaţia atentă asupra fenomenelor precise mă face să înţeleg
eclipsa pe cerul negru şi revărsarea apelor mai sus de genunchi,
în urma lor venim noi, mulţimea cu pumnii plini de seminţe gravide,
ieşire disperată la o mare care să fie numai a mea
(eu de o parte a mării, de cealaltă ea făcându-mi semne cu batista,
strigându-mă ca şi atunci, pe aleile complexului studenţesc)
model human într-o ceramică moale, fină, refuzat de formă, ignorat de poziţie,
scriu pe frunza de dafin: „zilnic întind arcul câte puţin, acolo unde va
cădea săgeata
voi muri eu, acolo unde nu va cădea vă veţi înmulţi voi” - dar ştiu,
dorinţa mea de a îndrepta turnul din pisa nu s-a adeverit iat textul meu
„veneţia se va scufunda într-un an olimpic şi pe locul ei
voi săpa cu uneltele nebuniei” a fost declarat eretic.
Noaptea un şoricel negru se furişează în memoria afectivă a Subiectului,

ronţăie evenimentele mici, memorabile.

FANAR DE LUX

De un singur val a fost nevoie ca uscaturile mele să devină ţărmuri
şi specia mea să devină pe înţelesul tuturor,
vântul care răvăşeşte părul ei este identic cu acela care bate
în pânza rătăcitelor mele corăbii, le îndreaptă spre Far,
pretext ca mormântul lucrurilor folosite de mine să fie devastat
de roua unei dimineţi transilvane,
egal viermelui m-am simţit numai după ce l-am strivit cu sandaua italică,
ca pe un copilaş mort l-am plâns, ca pe un Imperiu abandonat de învingători,
năpădit de praf, buruieni şi nesfârşite pânze de păianjen,
cu eşarfa neagră am acoperit oglinda din odaia fără ieşire la mare,
ea şi-a privit totuşi chipul obosit în acea oglindă,
chip frumos de infantă însărcinată, de sclavă violată, de paşoptistă trădată,
şi-a aranjat câteva şuviţe rebele până s-au arătat zorii unei lumi noi
în care pe suprafaţa lucie a crişului repede pluteau în derivă bănuţi argintii,
cel cu chipul ei de marie-tereză modernă era cel mai scump,
de altfel singurul care se scufunda uşor din cauza greutăţii acelui chip.

THALASOCRAŢIA

Pe ţărmurile acelei mări îndepărtate am zărit-o pentru întâia oară
fericită, tânără şi frumoasă,
regimul era comunist, lumea era a noastră, moartea încă nu exista,
pe atunci marea aceea era mai mereu neliniştită, mai mereu furioasă,
apă blestemată, îi îndolia pe unii, îi bucura pe alţii,
astăzi a îmbătrânit cu totul, e decrepită, e uscată, e neagră,
deasupra ei zboară doar molii şi ulii,
valurile nu mai pot purta în larg nici măcar brăţara ei argintie,
marea aceea abia de-i mai ajunge ei până la glezne

ANUL DE DINAINTEA NEBUNIEI MELE

Cu o zi înainte de a sorbi băutura otrăvitoare Socrate a scris poezie
semn că ea, poezia, face bine înaintea morţii,
iată un motiv de a scrie poezie în cartierul făţarnicilor proletari, ioşia orădeană,
locul de unde votca autohtonă mă poartă miraculos spre o patrie străină şi încăpătoare
doar acolo am tăria şi forţa de a scrie poemul aşa cum se cuvine, atent şi chibzuit,
„în faţa cubului am îngenunchiat cu adâncă smeriene
am numărat, am rostit amare rugăciuni, ode, elegii,
l-am sărutat ca pe o afumată icoană rusească făcătoare de minuni
într-o prelungită durere umană i-am admirat perfecţiunea clasică
„ce diferiţi suntem!” i-am şoptit cu adâncă emoţie după care l-am zdrobit, l-am călcat

cu tălpile goale, i-am sfâşiat cu unghiile carne din carnea mea primită,
am dat frâu porumbeilor să-i brăzdeze cerul ziua şi noaptea
cu plugul amăgirii am arat peste locurile acelea unice, am înălţat piramide nenumărate,
noile seminţe aruncate au dat un alt fel de rod, o altă flacără mi-a luminat viitorul".

LUCYAN POSTUMUL

Lenea naşte puişorii bezmetici în amiaza durerii de sine
sămânţa de rod bogat face parte din Imperiul ruinat din cauza leprei alcoolului şi preacurviei
universul se plictiseşte sub ochii mei obosiţi, motoraşul lui geme agonic
ca o muşcată învinsă de geamul ferestei din odaia răvăşită de trufaşii barbari
(cum ea a plâns pe umărul meu ca tânără stagiară în apusa mecanică)
pe podea înaintează resemnată o râmă adevărată şi dreaptă,
voinţa ei mă lasă indiferent, aproape rece, dar cânt „foaie verde trestie/ de ce omu-i bestie?"
şi zorii mă prind pe ţărmurile mării admirând apusul perfect al istoriei,
obiectul acesta pretenţios,
noua ordine egalează urma de cioc lăsată în ficat (ficatul lui prometeu este
şi ficatul meu) beţia celui căzut în ispită, în păcat şi noroi,
lucrare a naturii rară şi sfântă pentru bunii cetăţeni.
Contemporan sunt doar acestei uşoare înserări, acestui nimic orbitor.

TIBERIU

În memoriam Iui Tiberiu Ciorba

A murit repede, prea repede, nimeni nu se aştepta,
poate şi pentru că vorbea mult despre moarte, o specula cu abilitate,
o înţelegea matematic („o singură moarte şi, în schimb, sute de vieţi salvate,
nu vezi, e aproape o chestiune de aritmetică"!)
astăzi mi s-a aratat în vis aşa cum era, inteligent, ironic şi bun,
polemiza ca de obicei, fredona canarul, piesa noastră preferată,
între viaţa lui şi cea a canarului din cântec, nici o deosebire, numai asemănări,
poate de aceea îl cred în viaţă, mă duc să-l caut la adresa ştiută
(„merg şi nu ştiu unde o să ajung: acolo unde bântuie ruşinea şi duhoarea,
sau spre zarea luminii şi a bucuriei"),
bat la poartă cu aceeaşi emoţie, se iveşte ina, soţia lui, toată în negru,
tibi, întreb, tibi este acasă?, ea mă priveşte ca pe un criminal,
(„ucigaşul este o victimă a cărţilor, a teoriilor care circulă")
de ce mai vii, şti că a murit de câteva luni, nu mai veni, pleacă,
eu mă întristez, puţini oameni mi-au spus să plec, mai mulţi să rămân,
abătut mă opresc la prima cârciumă în căutarea unui marmeladov modern,
cer două pahare cu votcă, („băutura mă face să simt şi să compătimesc,
beau ca să sufăr mai tare!")
chelnerul mă priveşte uimit, eu sunt singur, de ce două pahare cu votcă?
cineva trebuie să sosească din clipă în clipă, îi spun liniştit, în curând vom fi doi,
„vreau să pătimesc şi sper că suferinţa mă va curăţi de noroi".

MÂLUL GRAS

Disciplinat mă abat din ceată aproape smerit, alungat,
ales de selecţie mă încălzesc în cuib la răsuflare de vacă urâtă
suport înrăit greutatea sublimă a morţii precum greutatea aburilor răbdaţi,
de fereastra la care aştept mântuirea totală,
în mâlul proteic înfig până la umăr mâna care scrie,
aştept să-mi încolţească unghiile, să-mi crească degetele
asemenea unor firicele de stuf,
cu ele voi însemna tăbliţa de legi aspre, poziţia cometei, bestiala eclipsă, revărsarea fluviului, cel ce îngraşă găina, şoimul, pisica, târâtoarea şi alte necuvântătoare de soi -
umplu ridurile disperării cu un sol cenuşiu, dezmierdat de humus proteic, contrariile îşi bălăcesc armonia, simetria, măsura, ordinea în conceptul închis băltesc teribil ţesuturile sidefii, zăcământul sfielnic,
(dintre sânii ei îl preţuiesc pe cel mai lăsat - cel ruşinat)
cad în genunchi în faţa unui obiect întâmplător, îi sărut compoziţia sărata,
uşorul zgomot face pereche cu ecoul cererii de iertare,
cu nebunia clasică, seccesion.

O DOAMNĂ POSTMODERNĂ

Femeia aceia înghite venin şi secretă venin
pentru ea înfig în vârful piramidei steagul mâniei
să-l bată vulturii şi vânturile de vest,
parfumul ei înhumat în aer îndepărtează orizontul,
disciplinează contrariile, culcă la pământ frunza de dafin,
împreunată cu răul precum mormântul împreunat cu mortul
în nopţile cu lună nouă,
ori cicatricea împreunată cu rana în amiaza durerii,
femeia aceia vântură otravă electrică în pustie,
cu dărnicie, cu bună ştiinţă (în talpa robiei dospeşte spinul revoltei)
lichidul proteic îl măsoară atent în eprubeta didactică,
feuda îi mulţumeşte frumos când urechea regală e plină.

O NOAPTE DE O MIE DE ANI

O noapte imensă mă desparte de anul 2000, un adânc hău dezordonat în natură,
o unică ninsoare inversă de pe pământuri în ceruri va face ca îngerii să fie ninşi
tălpile, gleznele şi pulpele învăţătorului acoperite de prea multă zăpadă umană
obosită în prezenţa durerii milenare, ea plânge mult pentru a fi sare în ocna
în care trudesc ca o cârtiţă
(asemănătoare ne sunt înfrângerile, opuse doar victoriile)
dar să nu mint: pe tot parcursul acestui mileniu am ascultat cum a nins
sub greutatea fulgilor de nea veşmintele ei s-au lăsat uşor îngropate în trupul ei
acolo spicele sunt aurii, locurile sfinte, rare cum înţelepţii bătrâni la tinereţe
de mâine intru în anul 2000 cu toate obiectele din apartament

numai noaptea aceasta să treacă de-a pururi peste trupul meu tânăr.

31-XII-1999

NU MAI VENI

Sângele meu prelins pe hainele mele, pe trupul meu, pe palmele mele,
palmele şterse de pereţii odăii, bătute în cuiele deznădejdii,
urmele lăsate dau scrierea: „când va cădea prima ninsoare pe mormântul meu,
tu să vii să aprinzi o lumânare, să o înfigi adânc în zăpada proaspătă,
frig de va fi să înveleşti mormântul cu fularul tău gri, cu eşarfa ta fină,
cald de va fi să-l uzi cu apă de criş sau cu o lacrimă de-a ta, una, doar una,
după care să pleci puţin mai îngândurată, mai tristă,
(între timp lacrima ta va face floare vânătă, asemenea vinului stătut),
următoarele ninsori nu vor mai avea nici un efect asupra mea, nici un farmec,
nu mai veni draga mea, drumul e lung şi greu, drumul e altul, eu departe voi fi,
nu mă mai căuta în zadar, cu eternitatea nu voi mai avea nimic de împărţit, promit,
cu plictiseala totul, da, totul”.

UN GENIU PUSTIU

A trăit modest, neînsemnat, şters,
colegii îl ironizau, femeile îl compătimeau, criticii îl ignorau,
a murit aproape uitat, cei care ţineau jurnal au consemnat sec:
„zi de vară anostă, nimic deosebit”
posteritatea a fost de altă părere, l-a adulat, l-a clasicizat,
ziua naşterii şi a morţii lui au devenit festive,
„un geniu, ce mai!” clamează în cor cetăţenii republicii,
„de o frumuseţe angelică” chicotesc femeile culte,
„talent viguros” recunosc poeţii cetăţii,
dacă ar fi în viaţă s-ar crede într-adevăr nebun văzându-şi
busturile şi statuile împânzite prin pieţe şi parcuri orăşeneşti,
solemne, maiestuoase, grave, sobre,
doar pe capul lui gânditor se odihneşte din când în când
în pauzele de zbor câte o pasăre zgribulită scrutează zările
îşi face nevoile cu neruşinare pe creştetul lui semeţ, frumos,
dejecţiile i se preling agale pe plete, pe fruntea lui mare de poet,
pe ochi, pe buze,
îl fac urât, de nerecunoscut pentru generaţia tânără,
iubitoare de puţin frumos, iubitoare de puţină poezie,
„timpul mort şi-ntinde trupul şi devine vecinicie”.

AERUL DINTRE NOI ALUNECĂ LENEŞ PE PIELE

Reveria a început în timp ce priveam desprinderea plumbului de fir
perfectă, amplă, conturată cu un scop precis,
în dreptul meu căderea a încetinit brusc, ciudăţenie dintr-un alt timp
redus la o amărăciune târzie,
an şcolar început la tămăşeu printro intensă practică agricolă,
glezna ei a fost năpădită brusc de tinere urzici,
a ţipat îngrozită cu trupul întors puţin spre silozul de porumb,
fixându-mă cu ochi rugători,
„mă doare!”, a spus peste câteva zile dar eu mă îndepărtasem mult
de momentul acela, devenisem un altul,
simplu accident biografic amplificat până la abrutizare,
şi toată scena cu noi reprodusă acum în culori ameninţătoare
pe o imensă icoană ţărănească,
recoltare de sânge human pentru o nouă perioadă de glorie
zbor confuz printr-o beznă urâtă.

LEGEA CARE OCROTEŞTE

Ea poartă în pântec poemele mele ca pe nişte feţi gârboviţi
ea de poezia mea e grea, e frumoasă, e unică,
pentru a-i provoca durerile dulci ale facerii rup tulpina fragedă de narcisă
rostogolesc prin odaie un măr roşu de sânge, număr pietrele de sub râu,
mulţimi de picioruşe fragede izbesc în peretele ascultat cu urechea
natura se mişcă, unghiuţele zgârie, aburii îşi arată forţa, laptele fierbe în recipiente,
cu mii de ciocănele argintii lovesc conştient pielea punguţei de rouă: bing! bang!
(în loc de craniu trupul meu poartă un cap de vită moartă)
„vreau să fiu tatăl întâiului născut” strig muntelui meu.

SPINI ÎN CĂLCÂIUL ADULTEREI

Clătesc gura puiului de cârtiţă cu sânge înfierbântat, gâgâitor,
îl hrănesc cu lapte de om, îl adăp, îl îmbuib,
când el va fi mare eu voi fi un bătrân înţelept,
singur în splendoarea lui, împăcat cu moartea,
din nebunie voi face o virtute, o sublimă artă nouă,
medalie prinsă direct în carnea de pe pielea eroului
fumul născut din arderea cărţilor cathare îl respir cu lăcomie,
îl înghit ca pe o bucată de pâine caldă
din srumul rămas în secretz se înalţă căminul,
înăuntru stau eu la o măsuţă, îngândurat, ros de carii,
chinuit de întrebări, adulmecat de molii,
cu părul şi unghiile crescute în duşumea, în pereţi, în tavan,
înfipte ca nişte ţepi în palmele anonimului răstignit,
ca nişte spini în călcâiul adulterei.

Ajută-mă Doamne, să fiu eu acela.

PRADĂ UNEI DURERI DINTR-UN ALT SECOL

De o mie de ani încerc să demonstrez superioritatea zeilor mei,
grandoarea şi nemurirea lor,
de aceea prin verdeaţa ogorului meu mă târăsc cu voluptate,
mă împerechez cu natura vie ca un sclav cu galera,
nevăzut de voi privesc în urmă
las mici grămăjoare de moloz şi puţină istorie stilizată,
multă amărăciune, prea multă uneori,
(cu îndărătnicie neuronii se opun intuiţiei)
cu farul din turn îi luminez glezna, sânii şi ochii,
îi stropesc cu brumă, îi sfinţesc cu mâinile.
Mileniul acesta va fi mai scurt cu o zi,
ziua în care am scris acest Poem netrebnic.

3-1-2001

DESPRE UN ALT FEL DE NOSTALGIE

în ziua aceea de vineri, 13 septembrie, anul necunoscut,
am încercat să rostogolesc un măr roşu
de pe un mal pe celălalt al crişului repede
(abia toate apele lui de vor putea spăla urma paşilor ei
imprimate adânc pe covorul verde din bucătărie),
n-am putut nici măcar să-l mişc în ziua aceea mohorâtă,
atunci l-am scuipat, l-am lovit cu mâinile şi picioarele,
l-am strivit ca pe un gândac cu talpa uscată a sandalei,
atunci am plâns în delir pe sub sălciile bătrâne
înclinaţia mea nesigură către o nebunie fără de margini.

ASTORIA-CAFE

Printre aburii evanescenţi ai cafelelor searbede, prin fumul înecăcios al ţigărilor proaste,
sub teroarea alcoolului perfid visăm aici, o ceată pribegită, navigatori nevrednici ai clipei,
aici ne trăim geometria, nebunia şi nimicnicia în această visătorie pierdută
de aici începe şi se termină călătoria noastră la clasicii poeziei moderne
de aici s-au decretat stările de necesitate ale istoriei contemporane şi s-au trimis bileţelele
către leda, frumoasa unguroaică,
de aici l-am condus pe ultimul drum pe radu enescu Ecleziastul şi aici a
conceput poetul bâlbâit importanţa căderii lui în eternitate,
aici ne omorâm timpul cum putem sub singurătatea delirantă a candelabrelor chioare
ne urâm, ne iubim, ne bârfim, ne ratăm, ne îmbătăm,
suportăm mai uşor, mai bătrâni poverile marilor întrebări, ale marilor regrete,
bieţi sisifi vestici ce proclamă mainimicul la rangul de dogmă perpetuă

pentru că aici am şezut şi am plâns repetat -
voi, prea buni şi prea drepţi cetăţeni ai oraşului făceţi-vă că nu-i vedeţi, nu-i auziţi,
pentru că de aici sfârşeşte secolul şi începe mileniul de aur -
cât despre mine nimic nou, sunt acelaşi pe care-l vedeţi uneori rătăcind prin Republică
cu un cerc uriaş în braţe, încălzindu-se cu el, iubindu-se cu el, împerechindu-se cu el
până la lucianizarea totală printre aburii evanescenţi ai cafelelor searbede,
sub teroarea alcoolului linguşitor învăţ marea târâre
precum puiul de mierlă zborul.

sept. 1994

DESPRE NATURA UMANĂ

Gârbovit asupra tastaturii lucrez poemul cu acribie
după chipul şi asemănarea scriitorului,
pe ecran apar imagini stranii cu ceea ce scriu,
eu stând în fotoliu şi ascultând bob marley, black sabbath şi atâţia alţii,
privind pierdut la viitorul de aur care mă aşteaptă ascuns după copacii
de pe tapetul din faţa mea,
o pădure de munte care nu înverzeşte, nu freamătă, nu îngălbeneşte niciodată,
un râuleţ încremenit printre pâlcuri de ierburi moarte în timp,
bolovani adumbriţi, păsări pietrificate,
uneori aş fi vrut să rătăcesc cu ea prin pădurea aceea virgină de odaie
dar ne-a împiedecat peretele despărţitor
de o parte peisajul mort, mai mereu o vază cu flori, un coş cu fructe,
de cealaltă parte peisajul viu, adică noi rătăcind tandri prin liniştea
paşnică a căminului nostru,
„prea uşor îmbătrânesc în gymnaziul meu” i-am spus într-un târziu,
ea a suspinat învăluită toată într-o umbră misterioasă
pe care o ştiam din experimente, observaţii, raţionamente,
deducţii, închipuiri, aiureli.

LA EDEC, TRĂGÂND CA UN MUJIC

Haita de zei îmi adulmecă urma pe strada meşteşugarilor
raza lor o port pe umăr ca pe un beţigaş din alun înflorit
nările călduţe tresar în linii precise sub scoarţa lucrurilor
(miezul reproduce întregul în bunătatea lui sigură)
atletice umbre acoperă natura pe care o gândesc
capul înfipt adânc în piept, mâna bătută în cuie pe masa de scris
urmări cauzatoare de legi care supun dar care nu iartă,
existenţă letală precum pata uriaşă de petrol pe suprafaţa oceanului.
Înainte de aruncarea discului discobolul plânge
se desparte cu brutalitate de obiectul cunoaşterii în aclamaţii plebeeen
pietricelele din gură s-au îndulcit, îmi iluminează faţa,
bâlbâitul domesticeşte fluturele negru pentru o parte a vorbirii
neantizare sub un cer fals, efect al unei singure impresii,

eu înhămat la edec, trăgând ca un mujic trupul până aici în odaie,
lângă el rămân înmărmurit în istorie cu o trestie sublimă în vis
stare de delirium obţinută prin falnice sofisme.
La lumina neoanelor nervii înmuguresc o dată cu seara înfloresc animalic.

EVOLUŢIA SPECIEI

Eu scriu doar ceea ce nu îmi amintesc deocamdată,
îmi descriu viaţa în cele mai mici amănunte
„voi muri după ce va înflori magnolia din faţa gymnaziului,
după ce se va usca garoafa roşie în braţele ei"
după ce rasa inferioară se va stinge asemenea unei luminiţe de far
abandonat de chiar laguna pe care odată a luminat-o
am să vă îmbrac în veştmintele pe care le-am purtat
când am fost odată tânăr şi fericit
când metalul preţios din monedă era doar ochii ei,
acum viermele vine la mine şi mă roagă frumos
„sunt bătrân, vreau să-mi povestesc viaţa"
nu l-am crezut, l-am strivit cu ură sfidând legea nimicului,
pe unde s-a târât el merg acuma eu,
poate de aceea nu s-a ales nimic din viaţa lui,
din viaţa mea, din viaţa noastră.

PĂPUŞA DESCOJITĂ

În burta maternă a arcului stă ghemuită săgeata durerii
într-o bună zi inima milostivă se va afla în bătaia ei, se va lăsa străpunsă,
corbul fascinat de idee loveşte încet fereastra odăii: cioc! cioc!
îl mângăi patern, îi mărturisesc viaţa mea de la naştere la maturitate şi moarte,
târziu acceptă obosit: „artizanule, demenţa are limite ascunse" -
obiectele încep să se îndepărteze de centru, să curgă tulburi pe podea,
se scurg de fapt, nervuri înverzite empatic sub pielea subţire a realităţii
(privită prin ştreang, luna pare mai galbenă),
urmează detaliul risipit ca o monedărie topită în focuri alcătuite din flăcări negre,
disperarea nu imită, se lasă imitată cu aceeaşi atenţie cu care în copilărie
păpuşa descojită se lăsa copiată în totalitate de mama theodora.
Învingătorilor mei, ofer această înfrângere dureroasă,
Învinşilor, niciodată Victoria.